<u>Content</u>
Yael Merlini - poetry
Katerina Kuznetsova - poetry
Iryna Zrobok - Ukrainian translations of Celia Dropkin
Sandra Israel-Niang - German translations of Rayzel Zychlinski, Dvoyre Fogel, Malka Heyfetz-Tusman, Hadasa Rubin und Anna Margolin

Yael Merlini

נאַכט, ווּ איז דײַן האַנט? איך זוך זי צווישן די קנייטשן פון דער ערד צווישן די אָטעמס פון דער מורא נאַכט, ווּ איז דיין האַנט?	Night, where is your hand? I seek it Among the wrinkles of the earth Among the breaths of the fear Night, where is your hand?
אַ מאָל האָבן מיר געוויינט אַ מאָל האָסטו געלאַכט דער ווינט האָט פֿאַרגלעט די קנייטשן פֿון מײַנע רעיונות אינעם ריח פֿון אַ טרער אָבער דו האָסט מיך קיין מאָל נישט געזען, דו ביסט קיין מאָל נישט געבליבן לעבעדיק מיט מיר נאָר אַ שאָטן אַ צאַרטער ביסטו געווען	Once we cried Once you laughed The wind has ironed The wrinkles of my thoughts In the scent of a tear But you have never Seen me, you never Remained alive beside me Only a shadow A slight shadow You were
סטאַנציע דאָס לעבן אַ פֿליסנדיקע באַן גליטשעט זיך אין ערגעץ ניט ווי טרערן אָן געלעגערס דאַמבעס די סטאַנציעס - וואָס האַלטן דאָס לעבן צוריק מעגלעכקייטן גייען פֿאַרבײַ ווען דו פֿאַרפֿעלסט זיי פֿאַרמאַך די אויגן און האָב נישט קיין מורה דו ועסט	Stations Life A streaming train flows To nowhere place Like tears Without river-beds Dam the stations That hold life back-- Opportunities passing by When you don't pay attention On them Close your eyes Don't be afraid You'll only

נעלם ווערן נאָר צו זיך אַליין	Disappear To yourself
קינדער־יאָרן מרחק איז ניט קיין ענין אין די קינדער־יאָרן אָבער ליכט ליכט איז דער גלעט פֿון אַ מלאך וואָס שפּרייט אויס זײַן פֿליגל אין אַן אָטעם דער שושקע פֿונעם וואַלד אין דײַן ביינער די בלויע ליניע אינעם דפֿק דײַנע לונגען	Childhood There is no distance In the childhood But light Light Is the caress Of an angel spreading One's wing in a breath The whisper of The forest in your bones The blue line In the pulse Of your lungs
יענעם האַרבסט יענעם האַרבסט האָסטו געהאַט אַ געלעכטער פֿון ווײַנטרויבן פֿאַרשלייערט אין זויערקייט און אַ שמעק פֿון ערד - פֿון דער - דאָזיקער - וואָס שיכּורט אָן יענעם האַרבסט נאַקעט פֿון דײַן אַרומנעם שאָטן צופֿוסנס פֿון דעם ווײַנשטאָק האָסטו פֿאַרלאָזט דײַן געטרײַשאַפֿט זינט דעמאָלט איז דער ווײַנגאָרטן נידה אָן אויפֿהער דורך דײַן בלוזקע צעכראַסטעט פֿון דעם ווינט דערבליק איך דײַנע ברוסטן פֿעלדבלומען	That Autumn That autumn You had a laugh of grapes Veiled in sourness And a smell of earth - Of this one - Which inebriates That autumn Naked of your shadow Embrace At the foot of the vine You left your loyalty Since then the vineyard Is niddah Without respite Through your blouse Half-open by the wind I glimpse your Breasts Wildflowers

דײַנע אָפּלען געשוואָלענע צום בליק וואָס כאַפּט זיי	Your nipples Turgid To the gaze That catches them
בײַ טאָג בײַ טאָג ביסטו געזעסן אינעם שאָטן פֿון אַ ווײַסן ווײַן פֿורעמדיק דײַנע ליפּן אינעם באָקאַל בשעת דער שניט האָט זיך אויסגעגליטשט אויף דיין פֿוס דו האָסט געזופּט דײַן לעבן אַזוי צווישן אַ גלעזל — און א בליק בײַנאַכט האָט דער שניט דורכגעדרונגען צווישן די פֿיס פֿון אַנדערע	By Day By day You were sitting In the shade Of a white wine Shaping your lips In the goblet While the slit Was sliding On your leg You were sipping Your life so Between a glass And a glance- At night the slit Penetrated Between legs Of others
די שטילקייט פארבלענדט דיך די שטילקייט פארבלענדט דיך אין צווישנשפּראַכיקע גאַסן אין די בורשטינען שטרײַפֿן פון קאַץ אויגן דו שפּיגלסט זיך אָפּ ווען דו פֿאַרקניפּסט מיט אָפּגעשניטענע הענט די צווייגן גורלות קערב אָן אַ צוקונפֿט און דו הערסט דעם געקנאַל	The Stillness Blinds You The stillness blinds you Along multilingual streets In the amber stripes Of cat eyes You reflect yourself When with severed hands You knot the branches-destiny Baskets Without a future And you hear the rumble

<table>
<tr><td dir="rtl">פון דײַן מורא פֿליסנדיק
דורך דײַנע אָדערן</td><td colspan="2">Of your fear flowing
Through your veins</td></tr>
<tr><td dir="rtl">אַ שמאַטענע ליאַלקע

איך נעם פֿעסט
אין די הענט
אַ שמאַטענע
ליאַלקע
מיט די שוואַרצע
אויגן און אָן
קיין מויל, מײַן
שמאַטענע ליאַלקע

איך נעם פֿעסט
אין די הענט
מײַנע טעג
אַ וואַזע פֿול
מיט נאָטיצן
כּדי די שעהען
באַגנבֿענען מיך
נישט</td><td colspan="2">A Rag Doll

In my arms
I hold tightly
A rag
Doll
With black
Eyes and without
A mouth, my
Rag doll.

In my arms
I hold tight
My days
A vase full of
Notes
That time
Does not
Take them away.</td></tr>
<tr><td dir="rtl">וויינענדיקע גאַסן

אויף די וויינענדיקע גאַסן
אויף די מילכיקע וועגן
וועט איר געפֿינען
דאָס קליינע זעמדל

איידלשטיין
הימלישער שטיין
וואָס איר באַהאַלט
אין די קעשענעס
אײַערע מחשבֿות
אין דעם גלאָז וואָס צעשנײַדט
די פּנימער, אין דעם שפּיגל
וואָס שפּיגלט אונדז ניט אָפּ

דאָרטן איז דאָס קרישקעלע
דאָרטן איז דאָס זעמדל
דער אָנהייב</td><td>Weeping roads

On the weeping roads
On the milky paths
You will find the small
Grain of sand

Precious stone
Heavenly stone
Hidden in the pockets
Of your thoughts

In the glass that slices
The faces, in the mirror
That does not reflect us

There is the pebble
There is the grain of sand
The beginning</td><td>Sulle strade che piangono

Sulle strade che piangono
Sui sentieri lattiginosi
Troverete il piccolo
Granello di sabbia

Pietra preziosa
pietra celeste
nascosta nelle tasche
dei vostri pensieri

Nel vetro che taglia
I volti nello</td></tr>
</table>

		specchio che non vi riflette Li è il sassolino Li è il granello di sabbia L'inizio
אונדזער בריוו מיט הענט פֿאַרשלייערט מיט גלעטן און ווינטיקע לאָקן געטרויען מיר דיר אָן אונדזער בריוו אין די שוואָמיקע ביינער דײַנע - וועסטו האַלטן אונדזערע סודות פֿעדעם פֿון שפּיצן די מעשׂיות אײַנגעוועבטע אין אַ לאַבירינט פֿון אָטעמען	Our letters With hands Veiled of caresses and locks Of wind We entrust Our letters In the porous fabric of your bones You shall keep our secrets- Threads of lace The stories woven In a labyrinth Of breaths	 con mani velate di carezze e ciocche di vento ti affidiamo le nostre lettere nel tessuto poroso delle tue ossa custodirai i nostri segreti- fili di trina le storie tessute in un labirinto di respiri

Katerina Kuznetsova

איך בין אַ ליגן. נישט קיין וואָרט פֿון אמת נישט קיין אות. איך בין אַ שאָטן וואָס בײַט זײַן לענג און פֿאָרם אָפּהענגיק פֿון דער זון און וואָלקנס. קוועקזילבער בין איך צעלויף זיך אויף דער וועלט גיי זיך צונויף פֿון ס'נײַ. איך האָב אַ הונדערט פּנימער און קולות. איך קען זײַן אַלץ	I'm a lie. Not a word of truth Not a letter. I am a shadow that changes its length and shape dependent on the sun and clouds. I am mercury I scatter myself around the world and get together from anew. I have a hundred faces and voices. I can be anything

ווען באמת בין איך גאָרנישט. מע קען מיך נישט אָנכאַפּן ווײַל איך אַליין ווייס נישט ווער איך בין הײַנט און ווער איך וועל זײַן מאָרגן. נאָר צערינענדיק לעב איך, קען איבערלעבן.	While truly I am nothing. Noone can catch me Because I don't know myself Who am I today And who will I be tomorrow. I live only fleeing, Can survive.
אַן עראָטיש ליד מיטן אינדוסטריעלן טעם מיר ליגן צוזאַמען איבערגעפֿלאָכטענע אונדזערע לײַבער צוויי צאַנעקנס גאָלד אין אַ שמעלץ-אויוון עס ווערט זיך הייס מיר ווערן ווײַך מיר ווערן איינס צונויפֿגעשמאָלצענע צנויפֿגעגאָסענע עס איז נישטאָ קיין גרענעץ צווישן אונדזערע גילדענע לײַבער. און דערנאָך פֿאַרגליווערטע האַרטע מעטאַלענע גייען מיר ווײַטער.	An Erotic Poem with an Industrial Flavour We are laying together Intertwined Our bodies Two gold bars In a smelting furnace It's getting hot We are getting soft We are becoming one Melted together Fused together There is no border Between our golden bodies. And then Solidified Hard Metal We are walking away.
פֿולע לבֿנה עס הענגט אינעם הימל די פֿוילע לבֿנה. זי רײַפֿט, ווערט אַנטבלויזט עפֿנט זיך ווי די ריזיקסטע רויז וואָס שיכּורט דעם גאָרטן מיט ריח־ניחוח. די פֿוילע לבֿנה פֿילט זיך איבער מיט כּוח, גיסט זיך איבער מיט תּאווה, מיט חשק וואָס רינען אַראָפּ אויף דער ערד, אינעם ים, און אַלץ ווערט געפֿילט מיטן צערטלעכן סם. און אָט קומט די נאַכט	The Full Moon The lazy Moon Hangs in the sky. She ripens, Becomes exposed She opens herself Like a huge rose That makes the garden drunk With a pleasant smell. The lazy Moon Overfills itself with energy, She is full Of lust, of desire That stream down On the earth, In the sea, And everything fills With gentle poison. And here comes the night

ווען די פֿוילע לבֿנה איז פֿול. די פֿולע לבֿנה איז אַ שטיקל ראַהאַט־לוקום צווישן די ציין פֿון אַ נאַקעטער טענצערין וואָס ליגט אין בעט מיט איר געליבטער זומער־נאַכט, און טראָפּנס שווייס אויף זייערע לײַבער זענען די קלייניטשקע פּערל.	When the lazy Moon is full. The full Moon is a piece of a Turkish delight Between the teeth Of a naked dancer That is laying in bed With her lover On a summer night, And drops of sweat On their bodies Are little pearls.
מולד־נאַכט דער הימל איז דער טויטן־בעט. שווײַגט די נאַקעטע פּוסטקײַט לבֿנהלאָזלעך. שטילע שוואַרצקייט צווישן שטערן שלאָפֿט גלײַכגילטיק רויִק ווי די אָזערע אין וועלכער גאָרנישט שפּיגלט זיך נישט אָפּ. דער הימל איז דער קימפּעט־בעט. שרײַט דער שטומער שטערנקרײַז פֿון ווייטיק און פֿרייד און האָפֿנונג. די לבֿנה טראָגט אין זיך זיך אַליין. איר אייגענע מאַמע, איר אייגענע טאָכטער. זי ווערט געבוירן און געבוירט אין נאָך איין ציקל, אין נאָך איין חודש אין אייביקער שלווה.	The New Moon The sky is the deathbed. The bare emptiness is silent moonless. Quiet blackness between stars Sleeps indifferently Calmly Like a lake, in which Nothing is reflected. The sky is the birthing bed. Screams the mute constellation From pain and joy And hope. The Moon carries in her Herself. Her own mother, Her own daughter. She is being born And is giving birth In another cycle, In another month In eternal harmony.
דער פֿרילינג קומט, דו הערסט זײַן לינדן טראָט. ער שעפּטשעט: לויף אַוועק פֿון שטאָט לויף הפֿקר ערגעצווו דען שטעל זיך אָפּ און גיב זיך דעם אָפּרו און קוק ווי שוואַרץ און ברוין און גראָ רײַסט אויף מיט לילאַ, גרין, און בלאָ. אָט איז די פּלא, זעסטו?	The spring is coming, You hear its gentle step. It whispers: Run away from the city Run somewhere Then stop And give yourself the rest And look Like black and brown and green Burst up With purple, green, and blue. Here is the miracle, see?

פֿון גאָרנישט ווערט אַ גראָז, אַ בלאַט, אַ בלום, און חשוך פּלוצעם בליט און אײַנזאַמקייט ווערט ליבע און פֿרייד קומט פֿון אַ טריבע און שטומקייט ווערט אַ ליד.	From nothing a grass, a leaf, a flower becomes, And darkness suddenly blooms And loneliness becomes love And joy comes from a sorrow And silence becomes a song.
פֿרילינגס־טאַנץ מײַנע שוועסטער, מכשפֿות, פֿליט אַהין! לאָמיר צינדן אָן די שריפֿות, ברענגט זשע קין. פֿון דעם פֿײַער וועלן טײַען שניי און אײַז. לאָמיר טאַנצן, זינגען, שרײַען אין אַ קרײַז. מײַנע שוועסטער, זאָגט די שפּראָכן אין אומשלאָף. ווינטער־פֿלוך מוז זײַן צעבראָכן סוף־כּל־סוף. איצט באַכּישופֿן מיר אַלע, טרײַבן קעלט אונדזער צויבער וועט באַנײַען ווײַסע וועלט. וועלט באַנײַען און באַנייען בלומען-קלייד ווען די ערד געבוירט אין ווייען פֿרילינגס־פֿרייד.	The Spring Dance My sisters, witches, Fly here! Let's light the fires, Bring the kindling. This fire will melt Snow and ice. Let's dance, sing, shout in a circle. My sisters, say the spells In insomnia. Winter curse must be broken Finally. Now we all are enchanting, Drive the cold away Our magic will renew The white world. World renew and sew The flower dress When the earth is giving birth in pain To the spring joy.
צירצע די אויסגעמוטשעטע געטין זיצט בײַ דעם פֿײַער זי לייענט אַ בריוו פֿון איטאַקע. ער האָט זי נישט מער ליב. דאָס קינד שרײַט אינעם שלאָפֿצימער. געטינס דאַרפֿן נישט קיין שלאָף	Circe The exhausted goddess Sits by the fire She is reading a letter From Ithaca. He doesn’t love her anymore. The child cries in the bedroom. Goddesses don’t need to sleep

.געוויינטלעך	Normally.
.אָבער איצט וויל איר זיך שלאָפֿן	But now she wants to sleep.
?און דען וואָס	And what then?
?זאָל זי אים פֿאַרשעלטן	Should she curse him?
?זאָל זי די גאַנצע וועלט פֿאַרשעלטן	Should she curse the whole world?
?די גאַנצע וועלט פֿאַרברענען	Burn the whole world?
?די גאַנצע וועלט צעשטערן	Destroy the whole world?
,זי איז מיד	She is tired,
זי האָט נישט קיין כּוח חרובֿ מאַכן די וועלט	She doesn't have the strength to destroy the
.אָדער אפֿילו איין קלײנטשיקן אינדזל	world, or even a tiny little island.
זי האָט נישט קיין מאַכט	She doesn't have power
.און נישט קיין פֿײַלן	And arrows.
זי הייבט זיך אויף סוף־כּל־סוף	Finally, she gets up
.און נעמט דאָס קינד אַרום	And hugs the child.
זי זינגט	She is singing
און דערמאָנט זיך	And remembers
.אַז זי איז אומשטערבלעך	That she is immortal.

Iryna Zrobok

Yiddish originals:
https://www.yiddishbookcenter.org/collections/yiddish-books/spb-nybc200426/dropkin-celia-in-heysn-vint-lider

1

mayn mame (z.48)

Моя мама

Моя мама,
двадцятидвохлітня,
залишилася вдовою з двома меленькими дітками.
Побожно вирішила
більше нікому не бути жінкою.
Тихо тягнулися її дні і роки,
освітлені мовби скупим каганцем світла.
Моя мама нікому більше не стала жінкою.
Всі багатоденні, багаторічні, багатонічні жалі
її молодої істоти, повної любові,
її жагливої крові –
я все взяла до дитячого серця.

в себе ввібрала глибоко,
і притишена, кипуча туга моєї матері, як підзмна вода
в мені розлилася широко.
Тепер часто б’є з мене
полум’яна мами моєї свята,
глибоко бережена пристрасть.

2

a kush (z. 47)

Поцілунок *для Урі Нісіма Гнесіна*

Я з квітами спокійно його зустріну,
коли він до міста до мене приїде,
і спокій лице моє огортатиме,
коли я квітами його вітатиму.
Тільки коли він піде до нічного спочинку,
зі мною в одному будинку –
проберуся тихо до його ліжка,
тихенько вночі, ніби мишка,
і чи буде він добрими снами вколиханий,
а чи буде важким сном прибитий –
він мій, отак, як лежить.
Відгортаю покров, цілую груди, жадібно п’ю його кров.
І від того нараз так легко, так добре стане,
бо яка ж вона його спрагла –
моя хвора, самотня любов.

3

mayn gast (z. 30)

Гостю

Ласкаво прошу, гостю, ласкаво прошу,
обтруси від життя свою ношу,
роздягайся, забувай свої болі
у моєму світлому домі.
Мий собі руки і ноги,
сідай за стіл зі мною,
і в мене на грудях, на грудях
голод і спрагу втамовуй…

4

di tsirkus dame (z.49)

Я є у цирку дама,
танцюю між кинжалами –
розставлені ареною
вістрями наверх.
Гнучке легеньке тіло
торка їх гостроту ледь-ледь –
оминає смерть.

Затамувавши подих,
спостерігають танець,
за мене, певно, бога молить якийсь друг.
Мені кинжалів глянець
перед очима в круг –
ніхто не знає, як же хочеться упасти.

Бо я втомилась танцювати між вами,
холодні сталеві кинжали.
Я хочу вас кров'ю зігріти,
на ваші оголені піки
я хочу упасти.

5

midkayt (z.12)

Втома

Все завмерле, все потомлене,
сонце йде спочивати тихо, тихими кроками.
сонце втомлене, хворе, сьогодні так само
сонце сьогодні журно безплотне.

Хмари жевріють м'які, покволисті,
засинають у висі тихо-слабо,
міч йде до землі також втомлена,
холодніше й темніше стало.

Sandra Israel-Niang
https://niangara.de

Wasser ohne Sprache - Malka Heyfetz Tussman

Das Meer
riss sich eine

Rippe aus seiner Seite
und sprach:
Geh,
leg dich dort hin,
Sei ein Symbol dafür, wie groß ich
bin,
ich bin mächtig,
geh,
sei ein Symbol

So liegt der Kanal an meinem Fenster
stumm

Was kann noch trauriger sein
als Wasser
ohne Sprache

Malka Heifetz-Tussman: shotns fun gedenken, Tel-Aviv. 1965

Liebeslied ליבעליד - Dvoyre Fogel

Du bist leise und langsam
wie ein sehr langes Floß
das duftende Tannen führt
von einem Berg mit blauen Nebeln
in eine ferne Stadt mit Laternen.

Durch Tage mit gelben Sonnen
Durch Tage mit grauen Himmeln

Du bist traurig wie ein Floß
still und traurig wie das Glück

Mit dir werden Jahre vergehen
Wer gedenkt der verlorenen Jahre

Dvoyre Fogel: *Manekinen*, Varshe Lemberg. 1934 (S. 40)

Falls Du… - Hadasa Rubin

Falls Du eine weitere Runzel auf meiner Stirn sein willst,
ein Schatten geworfen auf düstere Stunden -
Geh! Rechne nicht aus, wem es schwerer ergehen wird
und zähle nicht nach, wessen Haar grauer ist.

Gestreng hat das Leben mir Falten gezeichnet,
Milde erfuhr ich nicht einmal im Traum -
von dir nehme ich keine Beleidigung mehr an,
und verweigere Härte in jeglicher Form.

Geh. Ich werde dir nachsehen - vielleicht sogar Jahre,
doch du wirst mein Rufen nicht hören.
Ist es mir gelungen, etwas Glück anzusparen,
wirst Du meine Tränen nicht sehen.

1944

Hadasa Rubin: Trit in der nakht, Varshe. 1957 (S. 18)

Es zittert das Meer - Rayzel Zychlinski

Es zittert das Meer
auf meiner Braue;
bring mich nach Haus,
nach Haus.
Nimm mich in deine Träne auf,
in eine Strophe deines Lieds -
nimm mich mit!

Rayzel Zychlinsky: Shvaygendike tirn, New York. 1962 (S.7)

Mein Zuhause - Anna Margolin

Häuser wiegen sich und schweben leuchtend-grau
mit feuchten Gärten, silberhellen Straßen,
und Menschen auf den Treppenstufen
beugen sich, lächeln, verblassen,
werden und vergehen
durch einen Tränen-Regenbogen.

Ein Kind sitzt am Fenster.
Im Mondschein strömen die Haare wie dunkeler Regen.
Ausdauernd und leuchtend suchen die Augen
wie durch einen Wald
die eigene ferne Gestalt.
Oh, was zitterst du, Kind,
wenn ich geh dir entgegen?

מײַן היים Anna Margolin, in: Lider, New York. 1929 (S. 14)

Meine Vaterländer - Kadya Molodowsky

Meine Vaterländer,
wer kann euch zählen und ermessen?
Nur zittrige Fuße spüren die vor ihnen liegenden
endlos wartenden Strecken.

Warten,
wie auf der Lauer ein Löwe,
warten -
geduldig und sicher,
darauf, dass Füße in Trauer erscheinen
Füße,
die auf ewig schuldig bleiben.

Feuer-
warten, dass wir uns ihnen nähern,
im Feuer hat Gott sich uns offenbart.
Meere-
warten, dass wir in ihnen versinken,
einmal haben wir bereits das Meer geteilt.

Meine Vaterländer,
kalte, heiße, sonnige, trübe,
ich sage euch zu das Pflügen und Säen und Singen,
aber Liebe versprechen kann ich Euch nicht.

Sehr verliebt bin ich in ein Kirschenbäumchen,
das blühte an einem scheinbar hellen Tag,
in einem weißen Kleid ging ich umher
mit einem Kranz aus gläsernen Korallen.

Meine Vaterländer,
heiße, kalte, sonnige, trübe,
lass uns sprechen über Gott und Wasser und Brot,
jedoch nicht mehr über Liebe.

פֿאָטערלענדער מײַנע, Kadya Molodowsky. 1953